

A Debreceni Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a Debrecenben, 2016. évi szeptember hó 8. napján tartott nyilvános ülésen meghozta a következő

végzést:

Az életveszélyt okozó testi sértés büntette miatt a vádlott ellen indított büntető ügyben a Miskolci Törvényszék 2016. évi április hó 12. napján kihirdetett 10.B.50/2015/18. számú ítéletét helybenhagyja.

A vádlott állandó lakcíme ... szám.

I n d o k o l á s :

A Miskolci Törvényszék ítélete ellen a vádlott a büntetés enyhítése végett, míg a védő elsősorban jogos védelem okából történő felmentés, másodsorban téves jogi minősítés és enyhítés érdekében jelentett be fellebbezést.

A védő utólag írásban részletesen megindokolta a jogorvoslatát. Kifejtette, hogy a tényállást miért a vádlott mindvégig egybehangzó és lényegi ellentmondásoktól mentes vallomására kellett volna alapoznia az elsőfokú bíróságnak. Álláspontja szerint a törvényszék az ítélet indokolásában nem tért ki a sértett és T1 tanúvallomásának az ismertetésére, így a vádlott védekezésével való egybevetésük is elmaradt. E vonatkozásban a másodfokú nyilvános ülésen felvetette annak a lehetőségét, hogy az elsőfokú bíróság nem teljesítette az indokolási kötelezettségét, amelynek megállapítása esetén az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésének lehet helye.

Utalt továbbá arra, hogy felmerülhet véleménye szerint a cselekménynek a Btk. 164. §-a (9) bekezdésének c/ pontjában írt gondatlanságból elkövetett életveszélyt okozó testi sértés vétségekénti minősítése.

Csatolt egy nyilatkozatot a sértett részéről a baráti kapcsolat helyreállításának és a vádlotti bocsánatkérés elfogadásának igazolására.

A bűnösségi körülmények sorában vitatta az elszaporodottságnak súlyosító körülménykénti értékelését és ezt statisztikai számokkal támasztotta alá. Mindezek után fellebbezésének irányait változatlanul fenntartotta.

Az ügyész tudomásul vette az elsőfokú bíróság döntését.

A fellebbviteli főügyészség az átiratában a tényállás kiegészítését követően a törvényszék ítéletének a helybenhagyására tett indítványt, egyben T2 tanú vallomásának a bizonyítékok sorából történő kirekesztését tartotta szükségesnek, mivel a tanú az írásbeli vallomásában nem nyilatkozott a hamis tanúzás következményeinek az ismeretére.

Az ítélet tábla a védelmi jogorvoslatokra figyelemmel a Be. 348. §-ának (1) bekezdése alapján az azt megelőző bírósági eljárással együtt nyilvános ülésen bírálta felül a törvényszék ítéletét alkalmazva a Be. 361. §-ának (1) bekezdését. Ennek során megállapította, hogy a tényállást elsősorban T2 sértett és T1 tanú vallomása alapján rögzítette, figyelemmel az igazságügyi orvosszakértői véleményre, továbbá a bizonyítási kísérletre. Tény, hogy a vádlotti vallomás ismertetése után nem került sor T2 sértett és T1 tanú vallomásainak részletes leírására, de ez nem is elvárás a másodfokú bíróság álláspontja szerint. Az ítélet indokolásában a lényegi ellentmondásokra és azok feloldására kell a figyelmet fordítani, amelyre az elsőfokú bíróság - ha röviden is - törekedett. A törvényszék foglalkozott az említett két tanú vallomásával és a vádlotti védekezés közötti eltérésekkel, ezeket értékelte és állást foglalt, hogy a vádlott védekezésével szemben a sértett és az azt alátámasztó T1 tanúvallomását fogadta el. Ezt nagyon szűkszavúan, de a szükséges mértékben meg is indokolta. Foglalkozott továbbá az előzmények körében történetekkel és a vádlott, valamint a sértett korábbi kapcsolatának körülményeit is feltárta (T3, T4, T5).

Itt kell utalni arra, hogy a törvényszék értékelte T2 írásban tett tanúvallomását, amelyet az ítélet tábla kirekeszt a bizonyítékok sorából, mert nem nyilatkozott arról, hogy megértette a hamis tanúzás törvényes következményeire történő bírói kioktatást, és írásbeli vallomását ennek tudatában teszi meg (Be. 85. § (3) és (6) bekezdései, Be. 82. § (2) bekezdés). Ezért a Be. 84. §-a értelmében az írásbeli tanúvallomás bizonyítási eszközként nem volt figyelembe vehető.

E tanúvallomás mellőzésének azonban a tényállás megállapítására nem volt befolyása.

A törvényszék a bizonyítékokat számba vette, azokat értékelte, indokolási kötelezettségének a szükséges mértékig eleget tett, ezért nem volt akadálya az elsőfokú ítélet felülbírálatának. Ebből következően a védő által felvetett indokolási kötelezettség megsértése miatt az ítélet hatályon kívül helyezésének nem volt törvényes indoka.

Az iratok tartalma alapján a Be. 352. §-a (1) bekezdésének a/ pontja értelmében az ítélet tábla a következők szerint pontosítja és kiegészíti a tényállást:

Az előéleti adatok között az elsőként feltüntetett ítéletben a lopás vétsége bűnsegédként elkövetett. A bűncselekmény elkövetési ideje: 2013. február 14.

A ... Járásbíróság számú ítéletével elbírált bűncselekmény elkövetési ideje: 2013. november 16.

A ... Járásbíróság ... napján kelt ítéletének ügyszáma helyesen ... szám, a könnyű testi sértés vétsége társtettesként elkövetett és a bűncselekmény elkövetésének időpontja: 2013. június 9.

A ... Járásbíróság a ... napján kihirdetett ... számú nem jogerős ítéletével társtettesként elkövetett kábítószer-kereskedelem büntette [Btk. 176. § (1) bekezdés] miatt 3 évi börtönbüntetésre és 3 évi közügyektől eltiltásra ítélte.

A vádlott személyiségzavara a cselekmény elkövetését nem segítette elő és nem könnyítette meg (nyomozati iratok 434. lapszám).

Az ítélet 3. oldal 4. bekezdésének utolsó sora a „vádlottat” helyett helyesen sértettet, s a találkozás helyszíne a ...szám alatti gyógyszertár előtti parkoló volt.

A zsebkés 19 cm összhosszúságú volt, ebből a penge hossza 8 cm, míg a pengeszélesség a tövénél 2,5 cm, innen fokozatosan elkeskenyedő.

A sértett hátát ért szúrás közepes erőbehatással történt. Maradandó fogyatékoság és súlyos egészségromlás nem alakult ki.

E pontosításokkal és kiegészítésekkel a tényállás mindenben megalapozott és a Be. 352. §-ának (2) bekezdésében írtak szerint a másodfokú eljárásban irányadó.

A törvényszék a tényállás alapján okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére, és helyes a terhére rótt bűncselekmény jogi minősítése is. A vádlott volt az, aki a jogellenes támadást kezdeményezte, majd ennek folytán a hátráló és egyensúlyát veszített sértettet a hátán közepes erővel megszúrta. Ebből következően a védő által megállapíthatónak tartott jogos védelem, mint büntethetőséget kizáró ok, nélkülöz minden alapot, miként nincs törvényes lehetőség a cselekmény gondatlanságból történt elkövetésének a megállapítására sem, ahogy azt a védő másodlagos indítványában kérte. A védő által felvetettek kizárólag a bizonyítékok eltérő értékelésével volna elérhető, és ezt a törvény kizárja, hiszen megalapozott tényállás esetén a bizonyítékok eltérő módon való értékelésére nincs törvényes lehetősége a másodfokon eljáró bíróságnak.

A kifejtettek alapján a vádlott felmentését, esetlegesen a bűncselekmény eltérő minősítésének a megállapítását célzó vádlotti és védői jogorvoslatok nem vezethettek eredményre.

A törvényszék jórészt feltárta a vádlott javára és terhére szóló bűnösségi körülményeket.

A részbeni beismerő vallomás enyhítő körülmény, ennek kisebb súllyal való értékelése és indoka nem helytálló, ezért azt mellőzi az ítéletábra, hiszen nincs jelentősége annak, hogy a vádlott jogos védelemre az elsőfokú bíróság által helytállóan kifejtettek alapján is megalapozatlanul hivatkozott (ítélet 7. oldal 4. bekezdés 2. sor). Ugyanakkor mellőzendő még a személyiségzavar, mint enyhítő körülmény, hiszen az igazságügyi elmeorvoszakértői vélemény szerint ez a beszámítási képességet nem érinti, és a cselekmény elkövetését nem segítette elő és nem is könnyítette meg.

A védelem által hivatkozott, s a fellebbezés indokolásában nevesített statisztikai adatok nem mondanak ellent a hasonló jellegű bűncselekmények elszaporodottságának, hiszen a testi sértések csökkenése országosan 7,3%-os, megyei viszonylatban 4,9%-os csupán.

Az így helyesbített bűnösségi körülményeket szem előtt tartva a vádlottal szemben kiszabott 5 év szabadságvesztés a közügyektől eltiltással együtt arányban van az elkövetett bűncselekmény tárgyi súlyával és a fiatal életkorú, de már többszörösen büntetett előéletű vádlott személyében rejlő társadalomra veszélyesség fokával. A vádlott a most elbírált bűncselekményét két felfüggesztett szabadságvesztés próbaidejének hatálya alatt állva valósította meg, melyek közül a legutóbbi 2014. október 21. napján emelkedett jogerőre, míg a vád tárgyává tett bűncselekmény elkövetésére igen rövid idő elteltével, 2015. március 20. napján került sor. Mindez azt mutatja, hogy a vádlottal szemben korábban alkalmazott büntetések semmilyen visszatartó erővel nem bírtak. Az ítéletábra ezért a büntetés enyhítésére nem talált törvényes indokot, minthogy a középértéket el nem érő büntetési tartam mellett szóló, azt megalapozó okok nem voltak.

Mindezekre figyelemmel a másodfokú bíróság a törvényszék ítéletét a Be. 371. §-ának (1) bekezdését alkalmazva helybenhagyta.

Végezetül rögzítette avádlott állandó lakcímét.

Debrecen, 2016. évi szeptember hó 8. napján

Dr. Elek Margit sk. a tanács elnöke, Dr. Diószegi Attila sk. a tanács tagja, előadó,
Dr. Szabó József sk. a tanács tagja

Záradék:

A Miskolci Törvényszék 10.B.50/2015/18. számú ítélete a másodfokú végzéssel jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Debrecen, 2016. évi szeptember hó 8. napján

Dr. Elek Margit sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hiteléül:

Kiadó.